

EL

MAGAZÍN

Divendres, 30 d'abril de 2021

MÚSICA ■

El concert de Love Of Lesbian al Palau Sant Jordi no va propagar la Covid-19

TECNOLOGIA ■

Qüestions a tenir en compte per poder teletreballar de forma segura

ECONOMIA ■

La banca redueix plantilla al mateix temps que incrementa les retribucions als directius

ALBERT LLIMÓS

ANTONI GELONCH

“La societat catalana és bàsicament intolerant”

ENTREVISTA

ANTONI
GELONCH

“No hem acabat mai amb l'Antic Règim, els grans poders continuen sent els mateixos”

El proper dimecres 5 de maig es compliran 200 anys de la mort de Napoleó. Un personatge que va sacsejar Europa i que també va influir en la història de Catalunya. El fracàs de la invasió napoleònica a principis del segle XIX determina el curs de la història moderna d'Espanya i de Catalunya. Antoni Gelonch (Lleida, 1956) ho explica al llibre 'Napoleó, la Revolució i els catalans' (Viena Ed.), obra de síntesi que planteja un tema de fons: els principis de la Revolució Francesa no van arribar mai aquí.

Text: Jordi Vilarrodà
Fotografia: Albert Llimós

En aquest i altres dels seus llibres no ens parla només d'un episodi històric. A través d'ell explica perquè els catalans i Catalunya som com som.

Aquest és l'objectiu. Contràriament al que creiem, que som molt tolerants, la societat catalana és bàsicament intolerant perquè no hem fet mai els debats quan tocava.

A quins debats es refereix?

El debat de la Reforma protestant, del qual tracto al llibre *Luter*, es va acabar el primer dia mitjançant la Inquisició, la por. Tampoc vam fer el debat del final de l'Antic Règim, que és del que parla aquest llibre. Mentre que a Europa l'absolutisme s'acaba a finals del segle XVIII i l'Antic Règim –l'aliança de l'alta noblesa, el clergat i la monarquia– s'enfonsa, aquí l'efecte bumerang de la invasió napoleònica és que Ferran VII restaura l'absolutisme. I converteix el segle XIX en un moment absolutament frustrant en què l'únic que hi ha són cops militars, *asonadas* i tres guerres civils dinàstiques que no tenen cap relació amb el que està passant a Europa, que són les revolucions liberals de 1830 o 1848. No hem posat mai fi a l'Antic Règim, els grans poders continuen essent els mateixos. La burgesia no va manar mai, a Espanya. Fa un intent, que és la Segona República, però hem tingut períodes absolutistes dins del segle XX, amb dues dictadures. I aquesta pseudodemocràcia que no té unes arrels fortes perquè no hi ha formació en la tolerància.

I encara hi ha un altre debat pendent, perquè vostè ha parlat sempre d'una trilogia...

Serà el debat entre Camus i Sartre, és a dir, entre la justícia i la llibertat. Era un debat dels anys 40 i 50 a Europa i que aquí no fem perquè hi ha el fran-

quisme. I ens arriba el rebot d'unes esquerres que es diuen *sartrianes*, que no saben ben bé què diu Sartre... que al final de la seva vida acaba defensant els aiatol·làs o el terrorisme. El debat el guanya Camus, però aquí encara no ho sabem. No ens podem dir societat tolerant si aquests grans debats no els hem fet.

Quin efecte té això en la societat actual?

Que quan hi ha una expressió pública, el debat consisteix en qui la diu més grossa. Això és molt reductor, perquè la democràcia no s'estableix en funció de qui crida més, sinó de qui sap argumentar una posició. A les escoles franceses s'aprèn retòrica, defensar una posició argumentant, hi creguis o no hi creguis. Aquí domines les ocurrències. En el fons, no hem tingut mai la condició de ciutadans. Hem estat o bé súbdits o bé clients. Els súbdits només tenen deures, no tenen cap dret. Els clients tenen tots els drets, i cap deure. I un ciutadà és conscient que té drets i deure, i els exerceix. El resultat és una societat inestable, capriciosa, i amb poca tendència a l'esforç, que ho vol tot de manera immediata i al mínim cost. Això és un client.

És com si haguéssim començat la conversa per la conclusió. Però anem a l'inici: les tropes de Napoleó entren a Catalunya l'any 1808 sense cap resistència, quan l'emperador vol situar en el tron espanyol el seu germà Josep. Amb ells, teòricament, hi anaven els principis de la Revolució Francesa que havia destronat la monarquia. L'eco d'aquest fet històric no havia arribat?

A la majoria del poble, no. Entre altres coses, perquè no arribaven les notícies: la informació sobre el que passava a París era prohibida. Sense això, sense bases ideològiques i sense lideratges, i amb la forta empremta encara de les institucions de l'Antic Règim era difícil que les idees de la Revolució

arrelessin. I no arrenen. Pensi que aquí el control de la monarquia i de l'església eren molt més forts que a França: no s'havien pogut desenvolupar les societats de pensament, com les lògies masòniques o el Club dels Jacobins. I existia un sentiment antifrancès.

Que, segons vostè, venia de molt lluny!

Ja des de l'embat l'Al-mansur al segle X, davant del qual el rei francès Hug Capet diu que ja us les arreglarem. I es van sumant greuges: al segle XVII la Guerra dels Segadors, que és l'amputació d'una part del país. Importantíssima, perquè en aquell moment Perpinyà és la segona ciutat catalana. I amb les tropes franceses establertes a Catalunya durant bona part del segle XVII, vivint sobre el territori i amb saquejos i pillatges, aquest sentiment antifrancès era enorme.

Catalunya era ben present en la geoestratègia francesa. Al llibre hi diu que Robespierre i altres revolucionaris pensaven, ja a finals del segle XVIII, en diverses fórmules. Algun document arriba a parlar d'una república separada o unida a França segons triïn.

Però com a un pur alfil estratègic en la partida d'escacs. Ells diuen: si convertim Catalunya en una república tutelada per França, serà una manera d'atacar els espanyols, de tocar-los el voraviu. Això es produeix entre 1793 i 1795, quan França és assetjada per forces de tots els estats monàrquics d'Europa en coalició. Pensaven en una república tutelada, no en una Catalunya que pogués decidir pel seu compte. I després, Napoleó agafarà una altra via...

La de l'annexió pura i dura. Passem a ser uns departaments més de França, i això és un fet poc conegut, no creu?

Mai no va figurar als textos. Es basa en un decret de febrer de 1812 on establia quatre departaments i quina seria l'administració napoleònica a Catalunya. No hi havia cap diferència amb els altres departaments francesos. Només en alguna època del domini militar napoleònic hi ha capitans generals que, per guanyar-se el favor de la població, editen el *Diari de Barcelona* en català o posen la senyera al costat de la tricolor. Però la població rep més el missatge de l'església i de la noblesa contra els francesos. I a més, a ningú no li agrada que li portin la llibertat a punta de baioneta. Napoleó ens volia imposar-la tal com ell havia decidit que fos. I la llibertat te l'has de merèixer per tu mateix, no te l'ha de portar un altre. Al llibre faig un símil amb el discurs de Dominique de Villepin, ministre d'Exteriors de Jacques Chirac, quan França es va oposar a la invasió de l'Iraq i ell va dir "No portarem la llibertat amb els canons i les bombes." És tanta la ceguesa amb què actuen que quan marxen acaben saquejant Montserrat, cosa que des del punt de vista militar no tenia cap sentit. Era la destrucció del símbol.

Els departaments en què van dividir Catalunya també eren quatre, per cert. I curiosos.

Amb noms d'accidents geogràfics, com els francesos: Ter, Montserrat, Segre i Boques de l'Ebre (com el departament francès de Bouches-du-Rhône). Els mapes tampoc tenien a veure amb la realitat del país: Tortosa i Tarragona eren només sotsprefectures, i Lleida era el departament de l'Ebre en lloc del Segre. Eren fets a París, sobre el paper. De fet, tot era un règim fictici, alguns prefectes no van arribar ni a prendre possessió. Les tropes napoleòniques estaven a les ciutats, i quan en sortien eren fustigades, i per tant no sortien. No van controlar mai el territori.

Els episodis de resistència contra els francesos s'han mitificat en la història. El setge de Girona o, portat a l'extrem, el Timbaler del Bruc...

Encara hi ha gent que em defensa que va existir. Els dic que me'n portin alguna prova! Vostè imagini's uns exèrcits que venen de lluitar a tot Europa, que entren francament a Catalunya i un que toca el timbal els ha de fer por? Totes les resistències necessiten crear uns mites, i aquí s'hi suma el Romanticisme: Pérez Galdós parlant de Girona als seus *Episodios nacionales*... quan resulta que el departament del Ter –el de Girona– va ser l'únic que es va organitzar administrativament.

“Napoleó ens volia imposar la llibertat tal com ell havia decidit que fos. I a ningú no li agrada que li portin la llibertat a punta de baioneta”

Què va passar, en marxar els francesos?

Quan les tropes franceses se'n van l'any 1814 i torna la dinastia borbònica de Ferran VII, torna l'absolutisme. I com a bon borbó, no respecta res del que s'ha signat. Per exemple, no s'havia de perseguir els *afrancesats*, però ho fa. I es calcula que entre 3.500 i 5.000 catalans marxen a l'exili. Es consideraven *afrancesats* tots els que haguessin tingut contactat amb l'administració napoleònica. Més enllà d'això, la invasió francesa va acabar suposant un retrocés per als catalans, una torna al punt de partida. Tot el segle XIX, amb l'excepció del Trienni Liberal, va ser absolutista.

Mentre encara durava la dominació napoleònica, es van celebrar les Corts de Cadis, on es fa la famosa Constitució de 1812 abolida després pel rei. I un altre esquema que se'ns trenca: els representants catalans a Cadis no eren els més liberals...

No, van estar entre els més retrògrads! És el problema que tenim, que ens inventem la història. Vaig buscar tots els diputats catalans: qui eren, què

pensaven, quins estudis tenien... Dels 21 que n'hi havia, només quatre eren liberals. I *liberal* volia dir centralista, en aquest cas. La part més important d'assistents a les Corts de Cadis eren capellans. Torno al principi: això que els catalans som liberals i tolerants... històricament no ha estat així.

Respecte a la llengua, la dominació francesa va tenir alguna diferència respecte a l'espanyola?

No, la marginació del català comença en el mateix moment en què arriben. Quan Lluís XIV signa el Tractat dels Pirineus diu que respectarà les institucions de Catalunya. Ho signa el 1659 i el 1660 aboleix les institucions catalanes i crea el que se'n diu el Consell Sobirà del Rosselló. I la llengua, no la prohibeix. Però es preocupa que la formació del clergat i de l'administració sigui en francès. Això acaba arribant a tota la societat, és clar. Els borbons espanyols seguiran, amb cent anys de diferència, la mateixa política.

Deia al principi que, en certa manera, no hem deixat mai l'Antic Règim. Veu indicis que pugui arribar aquest moment?

Al llibre parlo de la segona meitat del segle XVIII i de per què s'enfonsa aquell sistema monàrquic a França: el rei perd la *majestuositat*, l'església disminueix el seu poder, hi ha crisi econòmica i un deute molt gran... Ara potser veig algunes d'aquestes precondicions que farien possible un canvi (que no sé si seria una revolució conservadora o progressista, per dir-ho així). Però n'hi ha dues que no són exactament iguals. Una és que la gent es mou si hi ha fam. I per sort no tenim fam, encara que hi hagi penúries. I l'altra és que hi ha d'haver dirigents per a la revolució. Tots els que venien dels clubs jacobins eren gent que sabien què volien fer, que utilitzaven les masses perquè vagin a prendre la Bastilla i a Versalles però que tenien clar l'objectiu d'una república.

OPINIÓ

Xavier Menós

DE PAS

Propietaris d'històries

Una de les meves expressions preferides de la llengua anglesa és *to own a story*. En els últims dies he intentat buscar la millor manera de traduir-la de l'anglès i no he trobat cap manera de resumir-la en una frase única. Al final, m'he decantat per la de "ser el propietari de la teva història i acabar acceptant-la".

To own a story és el que finalment ha fet Rocío Carrasco en una docuserie emesa per Telecinco i que, a part de donar audiències milionàries a la televisió "alegre", ha posat en relleu anys d'un presumpte maltractament físic i psicològic. Rocío Carrasco, després de 25 anys de silenci, ha decidit explicar la seva versió de la història. Una història que va ser construïda amb una intel·ligència diabòlica per un personatge, el seu exmarit, que va saber emprar el poder demiúrgic dels mitjans de comunicació. Rocío ha explicat la seva història i l'ha pogut fet seva. Aquí hi ha el poder transformador d'aquest trajecte vital: l'heroi ha tornat a casa, amb ferides, però ha sigut capaç de tancar un cercle.

El cas de Rocío Carrasco no es pot analitzar sense parlar del rol d'una prem-

sa i d'uns executius de televisió (tant públics com privats) que van fer dels platós de televisió un circ masclista i decadent. Programes com *Crónicas Marcianas*, *Tómbola* o *Esta Noche Cruzamos el Mississipi*, descriuen la societat d'un país que començava a emborratjar-se pel boom de la construcció. Serien els anys de la Gurtel i de la suposada trama Pujol. Els anys de l'assetjament sexual

El problema atàvic de TV3 en el cas Pujol és que no pot "matar el pare fundador"

a Nevenka i el del procés judicial a Gil y Gil.

To own a story, en certa manera, és el que va decidir fer l'expressident Jordi Pujol un 25 de juliol quan, a través d'un comunicat, va confessar la deixa que l'avi Florenci va deixar-li a Andorra. Aquesta bomba informativa donaria pas a un degoteig informatiu, d'exclusives i de documents de Suïssa i d'Andorra

(molts dels quals proporcionats per l'anomenada "Policia Patriòtica"). Narrar aquesta història va ser el que va voler fer TV3 en un *30 Minuts* molt tebi i coix. Un documental que, en certa manera, comparava l'efecte de les clavegueres de l'Estat amb un comportament indigne d'una família que ha estat etiquetada com "d'organització criminal" per la justícia. El problema atàvic de TV3 en el cas Pujol és que no pot "matar el pare fundador". TV3, durant anys, ha servit per construir una identitat d'un país que volia ser exemplar, però que també era habitat per una casta política corrupta i catalana.

Explicar una part de la història que no se'ns va explicar ha estat, per a mi, la gran revelació de la sèrie *La Veneno*. Amb gran talent narratiu i cinematogràfic, els Javis han posat veu, cos i ànima al trajecte vital d'una dona que va lluitar tota la seva vida per mostrar-se tal com era. Cristina Ortiz Rodríguez va intentar que ningú la definís, però el circ audiovisual patri ho va fer impossible. Ella acceptava qui era, però mai va poder ser la propietària de la seva història i aquí és on, precisament, neix la llavor tràgica d'aquesta vida perduda.

Carles Duarte

Teresa Juvé

Entre les commemoracions oficials d'enguany n'hi ha una ben singular perquè celebra el centenari del naixement d'una escriptora vivent, Teresa Juvé. No és pas el primer cop que això succeeix, perquè l'any 2013 va passar amb Joana Raspall, però certament és una circumstància molt excepcional. I encara crida més l'atenció que Juvé acabi de publicar una novel·la, *El degollador de Vallvidrera*, un nou cas del portantveus reial Jaume Plagumà, un personatge que, situat al segle XVI, ja ha estat protagonista d'altres llibres seus, com *La trampa* o *L'arbre trenca*. En aquesta ocasió Jaume Plagumà i el seu col·laborador, el jutge Joanola, han de resoldre un seguit d'assassinats duts a terme seguint un mateix procediment que van encadenant-se de primer amb víctimes pels volts de Barcelona i després a l'interior de la muralla de la ciutat, incloent-hi una sèrie de morts dins d'una mateixa família. Davant de l'angoixa del virrei, les autoritats es veuen impotents per aturar aquell devesall de sang fins que Plagumà en troba el desllorigador, tot i que el resultat acaba portant a descobrir dos assassins, coneguts entre ells,

però que actuaven en paral·lel i amb motivacions ben diverses. Tot plegat trenat amb mà experta i d'una manera narrativament reeixida. Teresa Juvé ens hi demostra el seu talent per teixir intrigues extraordinàriament interessants i el seu excel·lent coneixement del període on l'acció s'esdevé, sense fer-ne una ostentació erudita que afeixugui amb

'El degollador de Vallvidrera' és un llibre escrit en un estil llegidor, de ritme intens

detalls innecessaris la lectura del text.

El degollador de Vallvidrera és un llibre escrit en un estil llegidor, de ritme intens i que ens capbussa de ple en un període significatiu de la història del nostre país, sota la dinastia de la casa d'Àustria, amb un equilibri inestable entre les institucions catalanes i el poder reial. És del tot admirable la

capacitat de Teresa Juvé per dibuixar figures i accions que adquireixen gruix i matís, densitat humana i tensió argumental. I ens colpeix la familiaritat amb què dins de la novel·la Juvé tracta de la mort, més enllà de les víctimes degollades, incloent-hi un part en què el nadó sobreviu però la mare no o l'ofegament d'una dona embarassada. Afegim-hi que Teresa Juvé és autora d'una esplèndida autobiografia amb el títol *Tu ets jo*, on es recull el testimoni d'una trajectòria personal i professional sotraguejada per guerres successives, l'exili, el retorn o la mort sobtada del seu marit, el pedagog i polític Josep Pallach, amb qui va compartir ideals i lluites. Formada a la Institución Libre de la Enseñanza i a l'Institut-Escola Ausiàs March de la Generalitat de Catalunya, Teresa Juvé es va traslladar després de la Guerra Civil amb la seva família a Tolosa de Llenguadoc i va participar en la Resistència Francesa durant la II Guerra Mundial. Hi va estudiar llengua i literatura occitanes, matèria de la qual va ser de retorn a Catalunya professora. L'any 2010 Teresa Juvé va rebre la Creu de Sant Jordi.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Sumes que resten

No fa ni tan sols sis mesos que es va anunciar l'absorció de Bankia per part de CaixaBank, i es creava així el primer grup bancari espanyol, i ja tenim uns primers resultats que es podien esperar: més de 8.000 acomiadaments i el tancament de 1.500 oficines. Dit d'una altra manera, es retalla gairebé un 20% de la plantilla i es tanquen més del 25% de les seves oficines. Es podia esperar, tot i que quan es va anunciar la fusió a bombo i platerets es van explicar les enormes bondats de l'operació i es va negar que aquesta en fos una de les principals conseqüències. Es va dir que la salut del sistema financer espanyol ho necessitava i que les recomanacions emanades del Banc Central Europeu eren anar cap a institucions bancàries més grans i més ben capitalitzades. De fet va ser el primer moviment important d'una tendència, ben poc liberal i poc adequada de cara als consumidors, consistent a reduir les ofertes bancàries espanyoles a tres i crear així un autèntic oligopoli. S'afirma que en aquest sector la dimensió resulta un tema cabdal. Les concentracions tenen com a finalitat la reducció de costos, disposar d'una major musculatura operativa per expandir-se comercialment, així com també millorar els ratis d'eficiència i de solvència. Les grans xifres, però, amaguen que s'ha produït una acceleració cap a un model de banca que muda de manera ràpida cap al model *on line* en el qual l'atenció al client ha esdevingut una motivació clarament secundària. Es tanquen ofici-

nes no només per evitar duplicitats producte de la fusió, sinó perquè "l'oficina", que havia estat el cor comercial d'aquest negoci i un marc on atendre i satisfer els ciutadans, es considera obsolet en el món digital i una opció massa costosa. La lògica és la d'uns accionistes que no esperen que es doni un bon servei, sinó que s'aprimin els costos i augmentin els repartiments de dividends i millori la cotització borsària de la companyia.

De fet, aquesta reducció de costos –uns 770 milions anuals, calculen– és doctrina general a tot el sector i no fa sinó augmentar des del 2008, que va ser quan es va arribar al màxim histò-

L'atenció al client ha esdevingut una motivació clarament secundària

ric d'ocupació en aquest sector. S'han retallat des d'aleshores les plantilles en 94.000 persones –un 35% de la seva totalitat–, i es calcula que en les operacions que hi ha ara en marxa com la de CaixaBank, acabaran per reduir l'ocupació en 17.000 persones més. De manera concreta, el BBVA ja ha anunciat un ERO que afectarà a 3.800 empleats. La perversió del sistema el simbolitza el fet que, quan aquestes reduccions s'anuncien, el rebot de l'entitat a la borsa és clarament a l'alça. L'escenificació més clara de l'esperit del capitalisme que el guany d'uns, descansa sobre la pèrdua

de molts d'altres. Per tal d'evitar els possibles efectes reputacionals negatius, els anuncis de reducció de plantilla sempre van vinculats al fet que s'incentivaran les baixes voluntàries, que es compensaran les jubilacions anticipades o bé que s'ajudarà els acomiadats a trobar una recol·locació. Bones paraules que pretenen amagar que els "descontractats" engruixiran abans d'hora les cohorts que depenen d'unes ja molt debilitades arques del sistema de pensions i que, de fet, aquesta estratègia de contracció la pagarem entre tots. Aquest és un sector que, tradicionalment, coneix bé l'art de socialitzar les pèrdues que genera i privatitzar els beneficis que assoleix. Un sistema bancari que cada vegada és més eteri i centrat en el negoci de la gestió de plans d'estalvi i fons de pensions, més que no pas a atendre a les petites empreses o bé a les persones. Que aquesta evolució amb components tan perversos i derivades clarament negatives la fomenti el regulador en lloc de frenar-la o dificultar-la és un xic sorprenent. I això resulta especialment destacable a CaixaBank, entitat la qual, encara a dia d'avui, el 14% del seu capital és públic. Hi ha mala fama que es guanya a pols. No és lluny el dia que el sistema bancari actual es dinamitarà del tot amb l'oferta de serveis financers per part de les grans plataformes digitals. Una mudança lògica per part de les generacions més joves. Aleshores, ningú plorarà per la desaparició de marques que no s'han guanyat cap reputació.

Francisco Castro

No era Catalunya, era Madrid

Al final resulta que no era Catalunya, sinó que era Madrid. Recorden el bombardeig? Un munt d'anys sentint que a Catalunya la democràcia perillava pels perillous nacionalistes, que són un perill, i el perillós Procés, de gent perillosa. Ja ho saben: demanaven un referèndum democràtic i acceptar-ne el resultat, fos quin fos. Doncs ara resulta que on es discuteix si hi ha o no hi ha democràcia és a Madrid, allà és on evidenciem que potser hi ha un perill perillós. I en aquest cas no és pels nacionalistes catalans i els seus simpatitzants esquerranosos. Resulta que els que posen en perill la democràcia, els que no condemnen el terrorisme que viatja per cortesia de Correus en forma d'espanyolíssimes bales cetme, són la dreta dretota, l'ultra i la no tan ultra (és un dir), que s'encarrega de rebentar debats, alterar l'ordre públic buscant la confrontació i, si els deixen, controlar que ningú que pensi diferent

entri a les institucions. Recorden quan es parlava dels CDR gairebé en termes de grup terrorista organitzat?, recorden el desgavell que hi va haver?, què hauria passat si qualsevol de Vox hagués rebut aquest carai de carteta?

No, el problema no és Catalunya. Resulta que és Madrid. Recorden el bombardeig? Un munt d'anys sentint que a Catalunya els nacionalistes no deixaven respirar als altres. Com si tenir una idea diferent del que és país i no ho és produïu alguna mena de reacció anafilàctica letal a qui viu diferent. Es deia, i ho vam haver de suportar, que els pro referèndum creaven un clima irrespirable, que es vivia en una mena d'escarni permanent si no eres dels que es manifestaven així. I resulta que és a Madrid, a la capitalíssima *villa y corte*, on les coses ara sí que s'han tornat irrespirables, on una candidata (que pot ser la propera consellera d'Educació) parla d'un candidat com *el coletas* i li diu

que se'n vagi d'un debat (i llavors en presumeix) i on una presidenta camí de la reelecció diu que si li diuen feixista és que està al cantó correcte de la història.

A Catalunya mai no es va arribar tan lluny. Mai. A Catalunya es van satanitzar els presidents Puigdemont i Torra culpant-los de tota violència passada, present i, evidentment, futura. Però, fins on jo sé, aquesta suposada violència, si la comparem amb la que s'estila a la sempre fina Madrid, sembla una coseta de pati d'escola. A Madrid plouen bales. No és conya. Els franquistes organitzen homenatges a, és clar, Franco, ressuscitat per obra i gràcia de tants votants que deuen saber d'història el que jo de perruqueria, Catalunya era el problema. Necessitava un 155. Però resulta que el problema és Madrid. Ho és, sens dubte, des de fa segles. Però les culpes sempre són fora. Són aquestes coses que tenen els *señoritos*...

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

Núria Tomàs i Mayolas

Desmesuradament gran

El nen protagonista d'aquest àlbum il·lustrat, Goliat, és desmesuradament gran: no cap al bressol, té moltes dificultats per anar en bicicleta, no pot jugar amb els seus amics, i ocupa més de mig autobús per anar a l'escola. Se sent fort i poderós, però no vol dedicar-se a la boxa: qui voldria lluitar amb ell? Desconsolat, pensa que potser pertany a un altre món i decideix marxar de casa. Deixa el pare i la mare, i camina travessant boscos i muntanyes, fins a trobar el mar, fins a trobar el sol, tan immensos, i els demana què ha de fer. Però no en rep cap resposta. Segueix endavant fins a emmirallar-se amb la lluna i aquesta li diu que ell és únic, com ella, i per tant imprescindible: el seu lloc és entre els altres. És així com Goliat deixa el seu pelegrinatge i retorna a casa, acceptant-se tal com és.

Amb un text, concís i evocador, l'autor ens connecta culturalment amb el gegant bíblic tan poc estimat que va lluitar contra David, però en busca un altre enfocament que neix unit a unes il·lustracions molt

simbòliques i expressives, estructurades a partir de la taca plana, pintada i estampada, i d'uns traços gruixuts, desiguals, de ceres i llapis. Ha utilitzat una paleta molt reduïda, amb els tres colors bàsics: el vermell, el groc i el blau, que, en superposar-se, ens donen el verd i el lila, i que es complementen amb el negre, un contrapunt que va dirigint la mirada cap als elements més importants. Tot i l'acabat digital de les il·lustracions, les textures que en sorgeixen aporten un to imprecís i artesanal i en conjunt hi trobem un ritme visual àgil, d'imatges contundents que estan molt ben entrelligades amb el text. Tan sols amb les guardes, podríem resumir el llibre: a les del davant, Goliat pedala sol, a les del darrere, en companyia.

L'il·lustrador i dissenyador gràfic alacantí, Ximo Abadía, que acostuma a ser tant l'autor del text com de les imatges en els seus llibres, reivindica en aquesta proposta l'acceptació de la diferència des d'una societat tolerant i plural, sintonitzant així amb la jove editorial Vegueta, que ha iniciat una col·lecció infantil amb el desig de despertar un pensament crític, curios i sensible entre els més petits de casa. Per cert, el nom de Vegueta ve del barri fundacional de Las Palmas de Gran Canaria, que és, segons l'editorial, un oasi cultural florit en un encreuament de camins.

GOLIAT, AL MÓN DE LES DIFERÈNCIES

Autor/il·lustrador: Ximo Abadía
Traducció: Ariadna Pous
Editorial: Vegueta Ediciones
Lloc i any d'edició: Barcelona, 2019
Nombre de pàgines: 48

Pere Martí i Bertran

Una novel·la trepidant

El darrer premi Joaquim Ruyra (2020), l'ha guanyat Rubèn Montañá (Badalona, 1983), amb una novel·la que referma la meua convicció que seria una de les veus joves de la LIJ catalana, per l'enginy, la imaginació, el ritme, l'humor... de les obres que ja ha publicat. Amb aquest nou premi ens demostra la capacitat de fabulació, d'endinsar-se en nous

gèneres, de crear intriga i misteri encara amb més força, perquè hi assaja un subgènere poc tractat a la literatura catalana, el conegut com a *steampunk*, en què ciència-ficció i fantasia s'uneixen i se solen situar al segle XIX, en plena revolució industrial, en què semblava que l'enginy de l'ésser humà no tindria límits.

Montañá situa l'acció a la Barcelona vuitcentista, al voltant de l'Exposició Universal del 1888, en ple auge de la burgesia catalana, de la industrialitza-

ció del país i dels moviments obrers, com l'anarquisme. Lògicament no fa una novel·la històrica, per molt que estigui molt ben documentada i que hi apareguin personatges com Narcís Monturiol (a qui per cert ressuscita), Eduard Toda (a qui adjudica un cos d'infant a causa d'haver estat en contacte amb una de les tres esferes del temps), Jacint Verdaguer o Eusebi Güell. Fa una novel·la fantàstica, típica del subgènere esmentat, en què uns personatges extraordinaris, amb poders gairebé sobrenaturals (pirocínètics o de domini del foc; telecinètics o de translació d'objectes sense contacte físic; clarividents o de percepció extrasensorial de fets passats o futurs; telepàtics o de comunicació entre ments; d'invisibilitat, tant personal com d'objectes; etc.), hauran d'unir forces per descobrir i derrotar un ésser malvat i també amb grans poders, conegut com el Basilisc perquè amb la mirada pot petrificar qualsevol ésser viu, el cos i les habilitats del qual pot posseir i utilitzar per a les seves necessitats. I que té com a objectiu destruir aquest món per poder tornar al seu.

No intentaré pas resumir-ne l'argument, d'allò més intrigant, rocambollesc i, en alguns aspectes, fulletonesc i tot, perquè no me'n sortiria amb l'espai que tinc, però sí que us la recomano, perquè no la podreu deixar i hi trobareu uns lligams entre la ficció i la ciència, entre el mite i la realitat, entre la vida i la mort, entre... que us sorprendran gratament.

Només una objecció: l'obra es mereixia una edició més acurada.

LES ESFERES DEL TEMPS

Autor: Rubèn Montañá
Editorial: La Galera
Any d'edició: Barcelona 2021
Nombre de pàgines: 247

NOVETATS EDITORIALS

'La mort del rei Gaspar'
Josep M. Hernández Ripoll
Brau Ed.

Pol Satí és un cantautor català l'èxit que mor sobtadament durant la cavalcada de Reis de Barcelona, mentre feia de Gaspar, el rei ros. El detectiu Simón Prisco és dels que sospita de les *causes naturals* d'aquesta mort i es posa a investigar enmig del món de l'espectacle... que l'autor coneix molt bé com a periodista musical.

'Zugunruhe'
Fúlvia Nicolàs
Univers

La periodista Fúlvia Nicolàs va volar l'estiu de 2019 cap a les illes Fèroe amb el seu fill adolescent. El títol del llibre és el nom que es dona, en alemany, al neguit que mostren els ocells la nit abans del gran viatge de la migració. I el seu neguit es calma amb un viatge d'illa en illa, ple de mar àrtic, aurores boreals, ocells marins i sol de mitjanit.

'Sexe ficció'
Marta Pontnou
Rosa dels Vents

Els articles de Marta Pontnou al digital *Núvol* es recullen en aquest llibre que porta el significatiu subtítol de *Manual per a pubilles del segle XXI*. Ella i les seves amigues (les Putes Celebrities) es rebel·len contra la grisor dels temps pandèmics que vivim i reivindiquen la festa i l'elegància des del feminisme. I amb les il·lustracions de Raquel Gu.

'Sobradament fràgils'
Llibert Ferri
Ed. Sunya

El dia 13 de març de 2020, el periodista Llibert Ferri va començar un dietari del confinament, que va anar escrivint fins al 8 de maig. No tenia clar si el volia publicar, només posar negre sobre blanc "la meva connexió amb la por, amb la finitud, amb la incertesa". Per sort, ha decidit treure'l a la llum. "Un microbi per a un món nou."

'La vida no regalada'
Lluís Cabrera
Roca Editorial

Lluís Cabrera, el fundador del Taller de Músics, narra en aquest llibre la seva trajectòria vital a través d'un personatge que li serveix de vehicle, el de Lorenzo Almendro. L'arribada a Barcelona des d'un poble de Jaén, les lluites i la quotidianitat al barri del Verdum, el descobriment del català i de la música... i la seva amistat amb els grans del flamenc.

GEOGRAFIA LITERÀRIA

Llorenç Soldevila

Estació de Ribes

“ És difícil de saber qui fou el que concebé, a Ribes, la festa que en digueren *del darrer cargol*. És ben cert que no es tractava de cap animalet d'aquells que es crien pels horts i que les noies surten a encistellar a les nits, a la llum d'un gresolet. El darrer cargol era el darrer cargol de ferro per a collar el darrer rail que arribava a la vila de Ribes. El batlle declarà la diada com a jornada festiva i així els vaillets deixaren d'anar a estudi, les màquines de filar de Can Recolons i de Can Costa vagaren tot el dia, i els corrons de les fàbriques de paper dels Saus deixaren en pau les paques de papers i draps vells que engolien diàriament amb una fressa que feia competència al soroll del Freser. La comitiva oficial, amb els enginyers i els ajudants i els sobrestants i presidida pel batlle, anava precedida pels xicots més valents que duïen a coll les darreres travesses. D'altres, portaven els tirafons i les plaques d'unió, i els nois dels estudis els darrers cargols de ferro que havien d'aferrar a la fusta els últims rails terminals d'aquell tros de línia.

Hi hagué de tot. Músiques, bombardes i coets i discursos dels enginyers i del batlle, que s'ennuegà a la meitat del parlament i cedí l'honor de parlar al primer regidor, que desgranà un rosari de regraciaments per a tothom, per als enginyers i per a tots aquells que havien contribuït al miracle. Llavors els obrers col·locaren les travesses, les foradaren amb les barrines i collaren els dos darrers rails per on havia de passar la màquina potent que feia estona esbufegava, i que era l'admiració dels camperols de Campelles, de Pardines i de Bruguera i de la mainada baixada d'aquells serrats per veure aquell estri que treia fum negre per la xemeneia i raigs de fum bullent per dessota les rodes. Quan fou ben reblat el darrer cargol, l'enginyer manà avançar la locomotora, que ho féu amb un xiulet esparverador que retrunyí fins al peu de la Fossa del Gegant. La gentada la veia avançar, solemne, embanderada, i quasi no creia que hagués pogut passar sense estropici per davant de Campdevàrol, de les fàbriques de l'Herand, per les coves del Pont de la Cabreta i per les torrenteres dels Angelats; per tot aquell camí que els vells havien fet tants anys a cavall dels rucs, i més tard amb el sotragueig de les tartanes..”

Rafael Gay de Montellà

AUTOR
Rafael Gay de Montellà (1882-1969)
OBRA
'Llibre de la Cerdanya', 1951
INDRET
Estació del tren Transpirinenc
MUNICIPI
Ribes de Freser
COMARCA
Ripollès

L'estació de Ribes de Freser del Ferrocarril Transpirinenc, tal com es coneixia la línia de Ripoll a Puigcerdà, va entrar en servei l'any 1919 quan es va obrir el tram entre Ripoll i Ribes, posteriorment el 1922 s'inaugurà el servei fins a la Molina i a finals del mateix any fins a Puigcerdà. Un text de Rafel Gay de Montellà ens evoca la festa de celebració denominada del darrer cargol. Serà una bona lectura ara que s'ha pogut commemorar —encara que sigui amb retard— el centenari d'aquest esdeveniment.

ALBERT LLIMOS

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

170

Najat el Hachmi

Najat el Hachmi és una reconeguda escriptora que ha estat traduïda a diverses llengües. Va néixer a Beni Sidel el 1979, a la província marroquina de Nador i amb 8 anys va venir a Vic. Anys més tard va estudiar Filologia Àrab a la Universitat de Barcelona. Havia treballat de mediadora cultural a Vic i més endavant de tècnica d'acollida a Granollers.

Va presentar un informatiu setmanal en llengua amaziga a l'emissora Catalunya Cultura. A més, ha publicat articles al diari EL 9 NOU, *L'Avenç* o *Letras Libres*, entre d'altres; des del 2008 és col·laboradora d'*El Periódico de Catalunya*. El seu primer llibre, *Jo també soc catalana*, del 2004, autobiogràfic, tracta de la identitat i del procés d'arrelament al país. El 2008 arriba *L'últim patriarca*, premi Ramon Llull i Prix Ulysse, a més de ser finalista al Prix Méditerranée étranger 2009. En aquesta novel·la ens

mostra les tensions que hi ha entre cultures i entre generacions.

L'any 2011 es publica el seu tercer llibre, *La caçadora de cossos*, i en el següent, *La filla estrangera* (2015), que obté els premis Sant Joan i Ciutat de Barcelona, torna als conflictes intergeneracionals. A *Mare de llet i mel* (2018) explica la vida de la mare de la protagonista de l'anterior novel·la enquadrada en un ambient tradicional, a la vall del Rif. El 2019 es publica l'assaig *Sempre han parlat per nosaltres*, sobre feminisme, identitat i discriminació. I aquest any ha guanyat el premi Nadal amb *El lunes nos querrán* (escrita simultàniament en versió catalana).

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

ENGLISH IN A BITE

ANGLÈS
COMMON INTERJECTIONS!

We can show our feelings or emotions in one word or two by using an interjection. The purpose of this part of speech is to convey emotion in an exclamatory way. A punctuation mark is commonly used at the end of the interjection.

Can you match the interjections with the second part of the sentence and match it to its use?

CATALÀ
Interjeccions freqüents

Podem mostrar els nostres sentiments i emocions amb una o dues paraules utilitzant una interjecció. L'objectiu d'aquesta part del discurs és transmetre emocions d'una manera exclamativa. Al final de la frase s'hi posa un signe d'exclamació.

Relacioneu les interjeccions amb la segona part de la frase i alhora relacioneu-les amb l'ús.

Interjection - sentence part 1		Sentence part 2		USE	
1	Oops! I dropped	A	nobody knows	1	To express pleasure
2	Phew! We nearly	B	my mobile!	2	To acknowledge a mistake
3	Shhh! The baby	C	tastes horrible. It's awful!	3	To express understanding
4	Ouch! You're stepping	D	missed the train!	4	To express pain
5	Ahh! Now	E	on my foot!	5	To express feeling cold
6	Hey! That's my new motorbike,	F	is sleeping	6	To request silence
7	Brrr!	G	It's freezing cold today!	7	To draw a person's attention
8	Um, I guess	H	I see what you mean	8	To indicate thinking
9	Ewww! This soup	I	no homework tomorrow	9	To express relief
10	Yipeee! There's	J	hands off!	10	To express disgust

Les solucions de la setmana anterior:

- 1 skyscraper; ■ 2 popcorn; ■ 3 newspaper; ■ 4 daydream; ■ 5 eyeball; ■ 6 rainbow;
- 7 breakfast; ■ 8 seafood; ■ 9 greenhouse; ■ 10 honeymoon

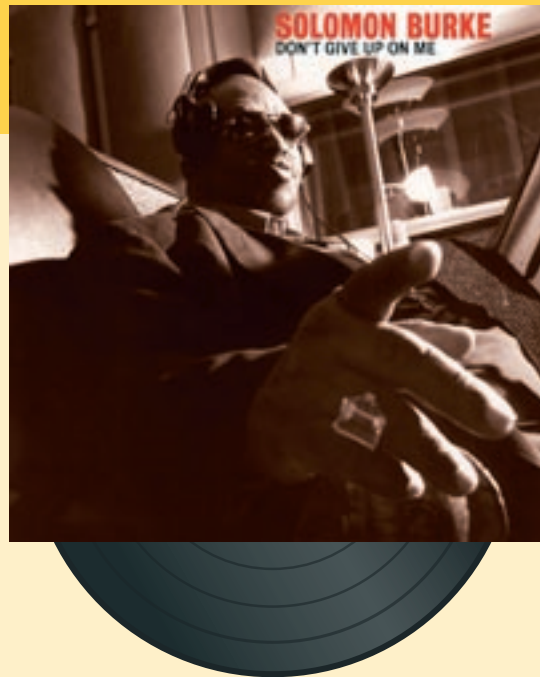
MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jaume Espuny

SOLOMON BURKE
'Don't Give Up on Me'
Fat Possum Records, 2002

Solomon Burke, un dels reis del soul dels anys seixanta del segle passat, va passar les següents dècades amb més pena que glòria. Gravava discos de tant en tant, no gaire reeixits, i feia concerts, però es dedicava més a la seva veritable professió: predicador d'una església de Filadèlfia. Fins que el 2002 es va trobar amb un d'aquests productors estrella, Joe Henry, i en va sortir aquest disc, *Don't Give Up on Me*, escollit per la revista *Mojo* com a disc de l'any. A part de la veu clara i profunda de Burke i d'uns músics excel·lents, sobretot el guitarrista Chris Bruce i el teclista David Palmer, el disc presenta un altre important al·licient: gent com Elvis Costello, Bob Dylan, Nick Lowe, Van Morrison, Dan Penn, Tom Waits i Brian Wilson, dels Beach Boys van compondre cadascun d'ells (dues en el cas de Morrison) una cançó per al disc. El resultat és enlluernador. Són 11 temes de mig temps amb una

atmosfera ideal per escoltar de matinada. A mi les que m'agraden més són la del nom del disc, "Don't Give Up on Me", de Penn; "Fast Train", de Morrison; "Soul Searchin'", de Wilson, i "The Judgement", de Costello. Tal com s'aprecia a la portada, Burke, amb 66 anys, estava molt gras, tant, que amb prou feines podia caminar i els concerts els feia assegut en un tron, com un rei. Va morir vuit anys després de gravar el disc, als 74, en un aeroport, i va deixar 21 fills i 90 nets.

EL TEST

Arnau Pallarols

Primer instrument que vas tocar? La veu. **Primer grup del qual vas formar part.** Low Radiation. **Primer concert en directe?** Va ser amb Low Radiation quan tenia 13 anys. **Primer disc que et vas comprar?** *Beg For Mercy*, de G-Unit. **Quants discos tens?** No ho sé. Entre CD i LP, segur que més de 100. **Salva'n tres.** *The Argo Sessions*, d'Ahmad Jamal Trio; *Live Forever*, de Bob Marley and the Wailers, i *Maria*, d'Adrià Puntí. **Grups o músics de capçalera.** Ahmad Jamal i Bob Marley. **Un concert (com a públic) per recordar.** El del cantant de reggae Tiken Jah Fakoly a la sala Apolo de Barcelona, en el Cruïlla de Tardor. Va ser el dia 6 de novembre de 2019.

NOTES

Triomfa el primer concert massiu en temps de Covid

La cultura és del tot segura. Ho certifiquen els resultats del concert que van fer el passat 27 de març els Love of Lesbian al Palau Sant Jordi de Barcelona davant de 5.000 persones. Aquesta setmana s'han fet públics els resultats de l'experiment i les xifres deixen ben clar que els macroesdeveniments (catalogats en els darrers mesos com a punts de supertransmissió del virus) poden ser segurs. De les 4.592 persones que van assistir al concert, durant els 14 dies posteriors a l'esdeveniment només es van detectar sis positius de Covid. I d'aquests, quatre es van infectar fora del concert i en els dos restants no està clar. Un dels responsables de l'estudi, el metge especialista Josep Maria Llibre, ho va

resumir sense embuts durant la presentació dels resultats: "El concert era més segur que cap altre punt de la ciutat".

Aquest dissabte, per cert, es viurà un segon capítol d'un concert a gran escala amb mascareta però sense distància de seguretat. Es tracta de la Mercè Electrònica, que se celebrarà al centre cultural La Mercè de Girona amb un aforament de 250 persones. Els assistents podran ballar sense distància de seguretat i prendre consumicions en el servei de bar. Per accedir-hi, però, tots aquells que no estiguin vacunats o que no hagin passat el coronavirus fa menys de tres mesos hauran de fer-se un test d'antígens.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

RICKY GIL
'Infinites rutes invisibles'

Després d'una llarguíssima carrera amb projectes tan emblemàtics com Brighton 64, Matamala o Top Models, Ricky Gil debuta en solitari amb un àlbum que ha gravat amb la col·laboració de la banda de rock Biscuit. Cançons com *Dues obres mestres*, *En una altra vida* o *Encaixes en la descripció* ja justifiquen per si soles que Gil s'hagi llançat en solitari. En Ricky ja no és un adolescent, cert, però mai és tard i menys si és per perbocar al món *Infinites rutes invisibles*. Al disc, per cert, a part del pebre de Biscuit, també hi col·labora la vigatana Joana Serrat a la veu.

RITA PAYÉS & ELISABETH ROMA
'Como la piel'

Rita Payés és una de les artistes amb més projecció dels Països Catalans. Toca el trombó, es defensa al piano i també canta com els àngels i només té 21 anys. Va debutar discogràficament el 2019 amb *En família*, i ara hi torna amb un discàs que ha gravat de nou al costat de la seva mare, Elisabeth Roma, on hi ha 11 peces escrites totes per la mateixa Payés. Si encara no la coneixeu, aneu a YouTube i poseu *Loca mente*. És el primer *single* del treball i compta amb un videoclip espectacular. En sentirem a parlar, i molt, de la Rita.

DANI TEJEDOR
'Terrazas y camaradas'

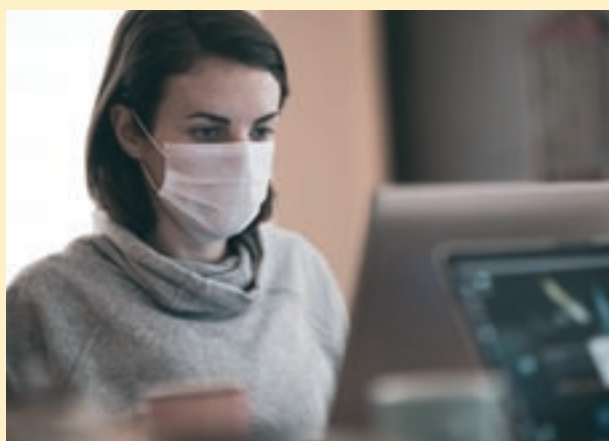
Dani Tejedor és un bateria valencià que des de fa uns anys també té en dansa una carrera paral·lela com a cantautor. I a *Terrazas y camaradas* ha agafat alguns dels temes dels seus dos discos en solitari i els ha regravat en format acústic acompanyat d'amics com El Kanka, que canta a *Una cançió que destrozat*; Adrià Salas (La Pegatina), que apareix a *Almas cojonudas*, o El Niño de la Hipoteca, que es deixa anar a *Cuerpo de ciudad*. El disc també inclou un tema inèdit, el que Tejedor canta amb Salas. Ideal per amenitzar una sobretaula després d'una bona paella.

TECNOLOGIA

Tecnonews/AMIC

SIS ERRORS DE SEGURETAT QUE HEM D'EVITAR QUAN TELETREBALLEM

Després d'un any de pandèmia i aprenent a treballar des de casa, alguns empleats continuen lluitant per protegir les seves identitats digitals mentre que els ciberdelinqüents continuen provocant que es cometin errors de seguretat. Bryan Murphy, director de consultoria i serveis en CyberArk, adverteix de la importància d'educar els empleats sobre els riscos de seguretat i enumera els sis principals errors que s'han d'evitar teletreballant:

1. Ús de contrasenyes febles

Els professionals de la ciberseguretat destaquen la importància d'utilitzar contrasenyes úniques, segures, complexes i aleatòries, encara que els usuaris tendeixen a utilitzar contrasenyes simples i fàcils de recordar, a costa de la seva pròpia seguretat. "Si fas servir internet, hauries d'utilitzar un gestor de contrasenyes personal perquè cada lloc tingui una contrasenya única, així com autenticació biomètrica i dos factors en tots els llocs web i aplicacions, per a una capa addicional de protecció", afirma Murphy.

I si ets responsable de gestionar l'accés en l'àmbit empresarial, recorda que els administradors de contrasenyes no són suficients per protegir-ho. Aquí és on la gestió d'accés privilegiat pot ajudar.

2. Adoptar solucions alternatives a les polítiques de seguretat

Un estudi de CyberArk revela que el 67% dels usuaris admet buscar una solució alternativa a les polítiques de seguretat corporatives, entre elles enviar documents de treball a la seva adreça de correu electrònic personal, compartir contrasenyes o instal·lar aplicacions no verificades en els seus dispositius corporatius. Un risc elevat, i que molts assumeixen, és emmagatzemar contrasenyes en el navegador, però Brian Murphy adverteix que permetre que les contrasenyes s'omplin automàticament és arriscat.

L'administrador de contrasenyes al navegador és el lloc on els atacants busquen credencials, personals o corporatives. Existeix una opció de configuració a Chrome o Safari, per exemple, anomenada "No desar contrasenyes", que, en entorns corporatius, s'encén automàticament perquè mai et permeti fer-ho. Els teletreballadors, normalment, intenten eludir aquests controls sense comprendre les greus conseqüències posteriors que suposa exposar les credencials. Aquests protocols de seguretat existeixen per una raó i ignorar-los pot resultar greu.

3. Compartir dispositius amb la família

Molts teletreballadors permeten que altres membres de la família utilitzin el seu portàtil per executar activitats no relacionades amb la feina. Fet que, per Bryan Murphy, "podria obrir la possibilitat que es faci clic en un enllaç o es vagi a un lloc web desconegut. D'aquí la importància de separar l'ús laboral i personal dels dispositius, una línia que es dilueix amb massa freqüència".

En el cas d'utilitzar la connexió a internet domèstica per treballar, Murphy recomana mantenir les dades personals i els de la feina separats i segurs,

creant una xarxa wifi per a convidats per a activitats relacionades amb la feina, per exemple. La xarxa de convidats, generalment, aïlla tots els dispositius, evitant que es comuniquin entre si i creant un *firewall* al seu voltant perquè només puguis comunicar-te amb l'exterior. També és aconsellable crear un compte d'usuari separat, protegit per una contrasenya, amb accés restringit per a la navegació web.

4. Ignorar els signes d'un possible atac

Quan es perpetra o intenta un atac, hi ha una sèrie de senyals que poden servir-nos d'advertiment. "Si el navegador es modifica i no ho has fet tu, si les finestres emergents són grans, el navegador predeterminat ha canviat o tens un munt de pàgines obertes en el teu navegador que no has obert, això són senyals d'alerta".

Altres factors poden ser perdre el control del teclat o el ratolí, l'aparició d'aplicacions o arxius que no es van descarregar intencionadament o la desacceleració sobtada del sistema. Si creus que hi ha canvis no autoritzats en el sistema, s'han de seguir els procediments corporatius sobre aquest tema.

5. Donar massa accés a proveïdors

La majoria de les empreses compten amb proveïdors externs que, sovint, requereixen un cert nivell d'accés per fer la seva feina. Per això és important que els equips de seguretat de TI segueixin el principi del privilegi mínim; és a dir: limitar l'accés de cada usuari només al necessari, durant el temps que necessiti. Així mateix, els enfocaments Zero Trust requereixen que cada identitat (humana o màquina) estigui autenticada i autoritzada abans que s'atorgui l'accés.

"Quan es pensa en equips de treball remots, no n'hi ha prou de dir que hem de protegir els nostres empleats, també els proveïdors externs necessiten ser administrats, monitorats i controlats".

6. Fer clic a "Recordar-me demà" en les actualitzacions de programari

Les actualitzacions de programari estan dissenyades per reduir els riscos de seguretat, per la qual cosa la millor manera de mantenir els dispositius segurs és actualitzar-los. En aquest sentit, Brian Murphy assenyala que un gran nombre de ciberdelinqüents inicien les actualitzacions ells mateixos per evitar que uns altres ataquin la mateixa xarxa una vegada que han obtingut accés. D'aquí la necessitat de mantenir actualitzat el programari, els navegadors i el sistema operatiu.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

RECONVERSIÓ BANCÀRIA I PARADOXES

La banca afronta l'enèsima reconversió amb les receptes ja conegudes que acaben derivant en acomiadaments massius en els quals són molts els que hi perden i pocs, molt pocs, els que hi guanyen. En l'anterior crisi, l'origen financer ja va ser el detonant d'una reconversió en forma de fusions i tancaments d'oficines, carregada d'acomiadaments i reducció de serveis als clients, que haurien de ser el focus d'interès ja no només de les mateixes entitats d'estalvis sinó de les administracions, suposades defensores de l'interès general. La crisi actual ha agafat el sector amb la reconversió incompleta i nous vents en contra, com els tipus d'interès persistentment en mínims que afecten els marges comercials, el canvi tecnològic assetjant i un estol inacabable d'empreses amb la supervivència en entredit per falta d'ingressos, liquiditat esgotada i un futur incert.

En aquest escenari, s'ha produït una nova escalada en la reconversió. Una nova gran fusió (la de CaixaBank i Bankia), l'anunci de la retallada de plantilla més gran en el sector i altres ajustaments de personal en les ja poques entitats presents en un mercat en el qual la progressiva reducció de la competència està comportant situacions que freguen l'abús sobre uns clients sotmesos a comissions que s'engreixen al mateix ritme que els serveis s'aprimen. En termes d'ocupació, l'escalada en la reconversió posa en risc 8.200 llocs de treball a l'entitat sorgida de la fusió entre CaixaBank i Bankia (més que fusió, caldria parlar d'absorció per part de l'entitat en el passat catalana sobre la, també en el passat, madrilenya). I com que aquests processos mai no arriben sols, encara se n'hi han d'afegir 3.800 més al BBVA i ja hi havia oberts processos de retallada de plantilla al Banc Santander (3.200 treballadors), Banc Sabadell (1.800 més per la via de les jubilacions) i 750 a Ibercaja. En números grossos, 18.000 treballadors que se sumaran al prop de 100.000 empleats en què, des de 2008, s'ha reduït el contingent laboral del sector des de 2008. 100.000 treballadors és més d'un terç del que hi havia en el sector abans de la crisi.

Grans ajustaments de plantilla en un sector que ha estat tan mimat per les administracions com per volatilitzar 45.000 milions d'euros d'un rescat que alguns portaveus del govern de fa deu anys van intentar fer veure que no havia existit. Diners sotrets d'altres serveis concedits sota el doble pretext que eren un préstec –que no s'acabarà de retornar mai, sense que d'aquest incompliment se n'esperin conseqüències greus– i que la salvació del sistema financer era essencial perquè l'economia tornés a rutllar (en el sentit que si els bancs no fan córrer els diners en forma de crèdits, el ritme de les compres i de les inversions s'alenteix i el creixement és inviable).

La primera paradoxa de tot plegat és que el sector va tenir una taula de salvació sense oferir a canvi res que es pugui considerar una devolució proporcional. I les administracions han jugat poc, o més aviat gens, el paper de l'exigència. Han beneït, una rere l'altra, unes fusions que apropen un sector tan essencial al rol oligopòlic que tenen altres sectors també essencials, com l'energia. I ha estat així com, en nom d'un context de menor marge comercial –però, igualment, de beneficis en la majoria dels anys–, els bancs han prescindit de personal i han tancat oficines, de manera que han reduït també el servei als clients. Nova paradoxa: els clients tenen menys oficines a l'abast i menys personal que els pugui atendre en alguns serveis. S'ha imposat, sí, una operativa a través d'internet, però la bretxa tecnològica ha deixat moltes persones sense opcions d'operar amb la banca si ho és a canvi de pagar per a actes tan simples com recollir els diners a finestreta o pagar rebuts. És fins a cert punt desconcertant que la banca estigui fent passos per incrementar l'operativa per internet quan alguns grups, nadius tecnològics, com Amazon o Google, intenten prendre posicions en el sector finan-

cer. Si la batalla es planteja en termes tecnològics acabaran tenint les de perdre.

El creixement de les comissions, que s'argumenta com un pas necessari en l'actual context de tipus d'interès baix i menor marge per als bancs, s'està fent en paral·lel a una reducció de serveis i, de nou, els organismes reguladors estan mirant cap a una altra banda. Per primera vegada en força temps s'ha sentit una crítica, sense alçar gaire la veu, a la contradicció que suposa que una entitat com CaixaBank posi sobre la taula un expedient de regulació per prescindir de 8.000 treballadors al mateix temps que incrementa les remuneracions dels directius i planteja el repartiment de dividends entre els accionistes.

El que venen a dir les entitats d'estalvis és que són temps complicats, però no per a tothom. Qui decideix reduir plantilla té dret a incrementar el salari. I els accionistes a repartir-se part dels beneficis, mentre una cinquena part dels treballadors passarà a l'atur (que es pagarà amb diners de tots els ciutadans) o de les jubilacions (també pagades amb diner públic). Privatitzar els guanys i socialitzar les pèrdues. Tot això està passant davant d'un govern que, curiosament, és accionista de la primera entitat bancària de l'Estat, sorgida de la fusió (de l'absorció) de CaixaBank i Bankia. Sí, la vicepresidenta econòmica, Nadia Calviño, va expressar en veu alta la paradoxa de la reducció de plantilla al mateix temps que l'augment de retribucions a la cúpula directiva. Diu que ha compartit aquesta preocupació amb el Banc d'Espanya. La incògnita continua sent si, a més de preocupar-se i comentar-ho amb els col·legues, un govern que és accionista d'una entitat no pot fer res per marcar uns límits i que, almenys alguna vegada, els guanyadors no siguin els de sempre.

INDICADORS

Descens de preu hotelier

El preu mitjà diari de les habitacions d'hotel va baixar a Barcelona un 40% en el primer trimestre de l'any en comparació amb el mateix període de l'any passat. És un descens més marcat que la mitjana estatal, amb un 23%, fruit d'una dependència més gran dels visitants internacionals i els congressos. L'ocupació mitjana durant aquests tres mesos només ha estat del 21% a la capital catalana.

Més noves societats

El nombre d'empreses a Catalunya torna a créixer després de la caiguda en l'activitat durant el primer semestre de l'any 2020, marcat per la pandèmia. Durant el primer trimestre d'enguany, a Catalunya es van constituir 5.259 societats mercantils, un 11,9% més respecte al mateix període de l'exercici anterior, segons les últimes dades publicades pel Col·legi de Registradors.

ALEGRIA INTERIOR

Jordi Soler / jordi@alegriainterior.com

T'ho imagines?

Si hagués de fer un estudi de les coses bones i dolentes que m'aporta la tecnologia al meu dia a dia segur que en faria una llarga llista de les bones i una de curta de les no tan bones. En aquesta segona hi posaria, però, que com més augmenta la memòria i les prestacions del meu mòbil més es redueix la meua retentiva i capacitat de memoritzar dades. És trist, però haig de reconèixer que he arribat a l'extrem on soc incapaç de recordar coses com el número de telèfon de la meua filla.

Un altre aspecte que estic percebent, i que jo particularment no valoro positivament, és el canvi d'hàbits en la forma de consumir històries. La varietat de plataformes de continguts audiovisuals per a l'entreteniment i la facilitat amb què s'hi pot accedir ha canviat sobtadament aquest aspecte tan necessari pel nostre desenvolupament com a persones.

M'adono que cada dia que passa, les pel·lícules i sèries prenen més temps a la lectura de llibres i còmics. Quan ens plantem davant d'una pantalla, sigui gran o petita, i ens endinsem en una història no deixem massa marge a la nostra imaginació, ja que veiem en un instant tots els trets físics dels protagonistes, tot l'entorn en el qual es mouen i molts més detalls dels

que puguem assimilar. Ens ho trobem tot fet i només ens queda l'esperança d'esperar que la trama ens sorprengui a mesura que va avançant i que ens mantingui enlluernats i hipnotitzats fins al final.

Amb tot això no vull dir que hi hagi res dolent en veure les deu temporades de la nostra sèrie predilecta, el que ens hem de preguntar és de quina manera això ens pot afectar en la nostra capacitat de crear i imaginar.

És curiós, però encara recordo el primer conte d'en Tintín que va arribar a les meves mans. Tot i que començava a entendre algunes paraules escrites, la meua impaciència m'empenyia a navegar per cadascuna de les vinyetes que es presentaven davant meu. No llegia els diàlegs i ni tan sols les seguia de forma seqüencial, simplement em deixava portar per cada dibuix i em creava la meua pròpia història al seu voltant. Em limitava a mirar els dibuixos i la meua imaginació construïa la història. Més endavant, quan ja vaig començar a llegir i entendre els personatges em vaig adonar que la suma de cada petita història en construïa una de més gran i amb això vaig descobrir un significat més ampli i que m'oferia una nova interpretació del que tenia al davant.

En la programació neurolingüística s'utilitzen les visualitzacions o recreacions mentals com un recurs habitual per crear un estat determinat, i en aquest sentit la imaginació hi juga un paper fonamental. El meu cos no respon igual si estic capficat en les meves cabòries o si recordo la sensació que provoca caminar per damunt l'herba fresca de primera hora en un calorós dia d'estiu.

Quantes vegades a la nostra vida som capaços de parar, respirar i activar la nostra imaginació per endinssar-nos temporalment en un món fet a mida i que ens vagi a favor? La resposta en el meu cas és senzilla: les vegades que sigui capaç de connectar amb aquell nen que se sorprenia amb cada vinyeta del seu primer conte il·lustrat. T'ho imagines?

L'HORÒSCOP

Roser Bona

Del 30-04-2021 al 06-05-2021

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

Ves amb compte amb els malentesos amb la família. Deixa les coses ben clares perquè no hi hagi futurs conflictes. No ho deixis passar més i reclama uns diners que et deuen.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

Si normalment ets prudent, amb Mart per Casa III podries mostrar-te més espontani o veure't parlant de més. Retrobament amb un germà o germana. Més desplaçaments i presses.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

Possible ajut econòmic per part d'un familiar. Vols alliberar-te d'algunes cadenes i no saps per on començar. Fer meditació pot ajudar-te a trobar el camí a la llibertat.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

Més autonomia personal. Et sents preparat per posar límits a una persona abusiva del teu entorn habitual. Un amic passa per una etapa difícil i cerca la teua comprensió.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

Sorpreses al sector professional que et portaran a prendre decisions importants. Respira fondo i medita abans de fer un pas endavant. Tot i la pressió no saltis al buit.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

Una persona de la infància, que fa molts anys que no has vist, et contacta per la xarxa per recuperar el contacte. En els trajectes o curts viatges, pots conèixer l'amor.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

El teu *sex-appeal* sembla que pot portar persones interessades en tu. Fins i tot pots despertar alguna obsessió. Moment de passar comptes i d'anar al banc a fer gestions.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

El Sol amb Urà a Casa VII inclina a viure situacions inesperades. També hi ha la possibilitat d'enamorar-se. Si tens parella, la relació entra en una etapa de més obertura.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

La feina t'està donant maldecaps i això afecta l'estabilitat econòmica, però ja es veu la llum al final del túnel. Compte amb les compres, sigues prudent i estalvia.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

S'obren vies de solució a alguns problemes que et fan perdre la son, però no confiis massa en el que no depèn de tu. Fas bé posant límits a una persona del teu sector laboral.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

Vigila amb les presses, podries tenir un oblit important o patir una caiguda perquè vas una mica atabalat. A la feina pots viure alguna tensió, fruit de la competitivitat.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

No siguis dur amb els fills, recorda la teua joventut i posa't al seu lloc. Una persona t'atrau i sembla interessada en tu, però la seva actitud et confon. Dona-li més temps.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Salvany

'Mamá María'

De Jean-Paul Salomé

Cèsar al millor guió adaptat per a una pel·lícula desconcertant que acaba essent delirant. Com una bola de neu, un bon *thriller* esdevé una comèdia amb girs de guió una mica exagerats, partint del plantejament inicial seriós. El títol podria ser *La intèrprete*, si el pal de paller del film fos centrat en la feina d'Isabelle Huppert, però el fa evolucionar, donant per fet que algú controla. Ella mateixa, amb un somriure o no de Monalisa, és la que pot canviar d'hemisferi la trama. Un munt de tòpics ètnics –ella tradueix a l'instat per a la gendarmeria francesa– es vessen en els primers moments de les detencions. Quan s'adona que pot canviar o silenciar part de les dades del diàleg per al seu benefici, comença a utilitzar-ho per enriquir-se. I la bola de neu es va fent gran fins que ja no és creïble per impossible. Un polar actual que deixa en

mal lloc la fusió cine negre i acció.

Jean-Paul Salomé dirigeix la Huppert, que és una traductora en escoltes telefòniques de la brigada de narcòtics de París, mal pagada. Volent fent un favor a la cuidadora Lilianne Rovere, de la residència que té internada la seva mare, Farida Ouchani, descobreix que el fill (Yousef Sahaou) és el camell d'una tona de cànnabis. Mentre segueix informant de les conferències telefòniques i negociant la informació, quasi tota, és parella del seu cap (Hippolyte Girardot) de la brigada antinarcòtics i comença a vendre la droga a l'engròs per tapar forats, que no hi seran a la novel·la de Hannelore Cayre. Al film també té un paper preponderant el gos llop policia que olora el material i l'ajuda fins on pot. Té 9 anys i és l'edat en què es jubilen.

'Dos completos desconocidos'

De Travon Free i Martin Desmond Roe

Travon Free i Martin Desmond Roe guanyen l'Oscar al millor curtmetratge de ficció amb Joey Badass i Zaria. El dibuixant Andrew Howard torna a casa, però, com la marmota,

té una trobada que l'obliga a viure el mateix dia una i altra vegada. Potent història contra el feixisme i la violència policial. Allò obvi també pot ser emotiu.

OFERTA CULTURAL

V. Bigas / T. Terradas

Dàmaris Gelabert porta 'Soc feliç' a Granollers

'Soc feliç', de la companyia de Dàmaris Gelabert. Teatre Auditori de Granollers. Diumenge, 2 de maig, 12h i 18h.

La cantautora i musicopedagoga de Cardedeu arriba al Teatre Auditori de Granollers amb el seu nou i refrescant espectacle. És una història sobre allò que ens fa realment sentir-nos feliços, sobre l'amistat, l'entrega als altres, els camins equivocats que cal redreçar i l'amor al teatre. Gelabert s'acompanya dalt l'escenari amb la Caterina i en David Cuspinera, i tres músics.

Isaki Lacuesta i Raül Refree, a Vic

Concert d'Isaki Lacuesta i Raül Refree.

L'Atlàntida, Vic. Divendres, 30 d'abril, 20h.

El cineasta Isaki Lacuesta i el productor musical i compositor Raül Refree han compartit diversos projectes junts i en aquesta ocasió presenten un espectacle d'improvisació on un hi posa les imatges i l'altre la música.

Comença el festival Microclima

Concert de Pau Lobo i Laia Llach. Passeig de la Font Nova, de Camprodon. Dissabte, 1 de maig, 19h.

Comença el festival Microclima, que en les properes setmanes portarà música a diferents escenaris del terme de Camprodon. Dissabte actuaran Pau Lobo, cantant de La Señora Tomasa, que també fa carrera en solitari, i la jove cantautora Laia Llach.

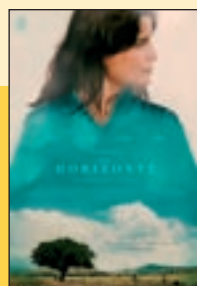
CINECLUB

CINECLUB VIC
4 de maig, 20h
L'Atlàntida
VO subtitulada

'Demon'

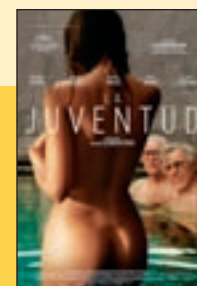
Polònia, 2015. Dir.: Marcin Wrona. Després de viure a Londres, Piotr torna al seu poble natal per casar-se amb Zaneta. Un dels regals que reben per a l'enllaç és un terreny on construir la seva futura casa, però hi trobaran uns ossos humans. Les noces s'acaben convertint en l'escenari d'una possessió demoníaca que remet al mite jueu del Dybbuk i la turbulenta història de Polònia.

AC GRANOLLERS
30 d'abril, 2 de maig, 19h
Cinema Edison
VO subtitulada

'El horizonte'

Suïssa, 2019. Dir.: Delphine Lehericéy. Estiu de 1976. Una onada de calor està provocant que el camp suís s'assequi. En un ambient sufocant, Gus, un nen de 13 anys, és el fill d'un granger que ha invertit tots els seus estalvis a modernitzar un galliner. La seva mare comença a allunyar-se'n passant cada cop més temps amb la hipnotitzant Cécile. El seu entorn familiar i la seva innocència s'esquerden.

ALTER CINEMA
6 de maig, 19.30h
Cinema El Casal
Torelló

'La juventud'

Itàlia, 2015. Dir.: Paolo Sorrentino. Fred Ballinger, un gran director d'orquestra, passa unes vacances en un hotel dels Alps amb la seva filla i un amic, un director de cine a qui li costa acabar la seva última pel·lícula. Fred fa temps que ha renunciat a la seva carrera musical, però des de Londres arriba un emissari de la reina Isabel per convèncer-lo de dirigir un concert al palau de Buckingham.

CINEMES

CAPITÀ DENT DE SABRE I EL DIAMANT MÀGIC

Noruega 2019. Dir. Marit Møum Aune i Rasmus A. Sivertsen. Animació. Dos joves pirates a la recerca d'un germà perdut, un vampir amb greus cremades solars, una reina canvia formes i un exèrcit de micos rabiosos... El capità Dent de Sabre té molts fronts oberts mentre busca un diamant màgic perdut.

CHAOS WALKING

EUA 2021. Dir. Doug Liman. Amb Daisy Ridley i Tom Holland. Ciència-ficció. A Prentisstown, Todd ha crescut creient que la Masilla va ser la responsable de deixar anar un germen que va assassinar totes les dones i va contagiar amb el *soroll* la resta dels homes. Després de descobrir un recés de silenci en un pantà, els seus pares adoptius l'obliguen a fugir al més ràpid possible, deixant-ho tot enrere excepte un mapa del Nou Món i un missatge, així com una infinitat de preguntes sense respondre. Aviat descobreix

la font del silenci: una noia anomenada Viola. Tots dos han d'avisar com més aviat millor de la imminent arribada d'una nau perquè l'intendent Prentiss pugui preparar un exèrcit per a la guerra.

EARWIG Y LA BRUJA

Japó 2020. Dir. Goro Miyazaki. Animació. No a tots els orfes els agrada viure a l'orfenat de St. Morwald's, però Earwig ho adora. Té tot el que necessita per ser una noia feliç des del primer dia que es van obrir per a ella les portes del centre. No obstant això, tot canvia el dia que Bella Yaga i la Mandràgora visiten St. Morwald disfressats de pares adoptius. Earwig es trasllada al seu domicili, una enorme casa plena d'habitacions invisibles, pocions i llibres d'encanteris, amb màgia a cada racó. Encara que molts nens haguessin fugit d'allà sense pensar-s'ho dues vegades, Earwig decideix investigar. Ajudada pel seu propi enginy (i una mica de suport d'un gat xerraire), decideix demostrar a tothom qui mana a la casa.

EL FOTÓGRAFO DE MINIMATA

Regne Unit 2020. Dir. Andrew Levitas. Amb

Johnny Depp, Bill Nighy i Hiroyuki Sanada. Drama. Nova York, 1971. Després dels seus celebrats dies com un dels fotoperiodistes més venerats de la II Guerra Mundial, W. Eugene Smith se sent desconnectat de la societat i de la seva carrera. La revista *Life* l'envia a la ciutat costanera japonesa de Minamata, la població de la qual ha estat devastada per l'enverinament per mercuri, resultat de dècades de negligència industrial. Smith se submergeix a la comunitat i les seves imatges donen al desastre una dimensió humana esquinçadora.

EL SEÑOR DE LOS ANILLOS: LA COMUNIDAD DEL ANILLO

Nova Zelanda 2001. Dir. Peter Jackson. Amb Elijah Wood, Ian McKellen i Viggo Mortensen. Aventura fantàstica. A la Terra Mitjana, el Senyor Obscur Sauron va ordenar als elfs que forgessin els Grans Anells de Poder. Tres per als reis elfs, set per als senyors nans i nou per als

homes mortals. Però Sauron també va forjar, en secret, l'Anell Únic, que té el poder d'esclavitzar tota la Terra Mitjana. Amb l'ajuda dels seus amics i de valents aliats, el jove hòbbit Frodo emprèn un perillós viatge amb la missió de destruir l'Anell Únic. 20 anys de la seva estrena als cinemes.

GUARDIANES DE LA NOCHE: TREN INFINITO

Japó 2020. Dir. Haruo Sotozaki. Animació. Tanjiro Kamado i els seus amics del Demon Slayer Corps acompanyen Kyojuro Rengoku, el Flame Hashira, per investigar una misteriosa sèrie de desaparicions que ocorren dins d'un tren aparentment infinitament llarg. Poc saben que Enmu, l'última de les Llunes Inferiors dels Dotze Kizuki, també és dins el tren i els ha preparat un parany.

MAMÀ MARÍA

França 2020. Dir. Jean-Paul Salomé. Amb Isabelle Huppert. Comèdia dramàtica. Patience Portefeux és una traductora especialitzada en escoltes telefòniques per a la brigada d'estupefaents de París. És un treball precari i mal pagat. Un dia, Patience es disposa a fer un favor al problemàtic fill d'una dona i acaba involucrada en un tripijoc de drogues fallit, la qual cosa la deixa amb una pila de

cànnabis en la seva possessió. Mentre manté el seu treball a la brigada antidroga, Patience passa a l'altre costat i es converteix en camell.

NADIE

EUA 2021. Dir. Ilya Naishuller. Amb Bob Odenkirk, Gage Munroe i Connie Nielsen. Thriller. Hutch Mansell és un home de família corrent. Una nit uns lladres entren a casa seva i ell renuncia a defensar-se i defensar la seva família amb la finalitat d'evitar complicacions. Això decep el seu fill Blake i la seva dona Becca, que comencen a distanciar-se d'ell. L'incident el turmenta per dins i fa que surti a la llum el seu costat més fosc.

PENÍNSULA

Corea del Sur 202. Dir. Yeon Sang-ho. Amb Gang Don-won i Lee Jung-hyun. Thriller. Quatre anys després de l'epidèmia zombi, Corea continua infestada de monstres i el soldat Jung-seok, que va escapar del país, es veu obligat a tornar a Seül per recuperar un objecte valuós. Allà descobreix que hi ha, encara, persones sanes a la ciutat. Continuació de l'aclamada pel·lícula de zombis *Train to Busan*.

CARTELLERA

CAMPRODON		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Casal Camprodoní	Otra ronda	-	17.00 i 20.00	17.00 i 20.00	-

RIBES DE FRESER		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Catalunya	El chico (100 anys)	-	19.00	-	-

RIPOLL		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Comtal	Sentimental	19.30 (Cicle Gaudí)	-	-	-
	L'Univers en miniatura de No-no	-	17.30	17.30	-
	Otra ronda	-	19.30	19.30	19.30

VIC		Dissabte	Diumenge	Dimarts	Dijous
L'Atlàntida	Demon (VOSC)	-	-	20.00 (Cineclub Vic)	-

VIC		Divendres	Dissabte i diumenge	De dilluns a dijous
Sucre	Mortal Kombat	17.55	11.30 (dg.), 15.45 i 17.55	17.55
	Una joven prometedor	20.05	20.05	20.05
	Guardianes de la noche: tren infinito	-	11.30 i 15.50	-
	Detectiu Conan: la bala escarlata	-	11.40 (dg.) i 15.40	-
	Ups 2 ¿y ahora dónde está Noé?	-	11.35 (dg.)	-

El señor de los anillos: la comunidad (...)	19.05	19.05	-
El fotógrafo de Minamata	17.40 i 19.55	17.40 i 19.55	17.40 i 19.55
Guardians de la nit: tren infinit	18.00	18.00	18.00
Capità Dent de Sabre i el diamant (...)	17.30	13.45 i 15.20	17.30
Tom y Jerry	-	11.45 (dg.) i 15.45	-
Godzilla vs Kong	17.50	11.35 (dg.), 15.40 i 17.50	17.50
Península	20.00	20.00	20.00
Nomadland	17.45 i 19.50	17.45 i 19.50	17.45 i 19.50
Nadie	18.20 i 20.10	11.40 (ds.), 11.50 (dg.), 16.05, 18.20 i 20.10	18.20 i 20.10
Chaos Walking	17.50 i 20.00	13.40, 16.15, 17.50 i 20.00	17.50 i 20.00
El señor de los anillos: la (...) (VOSE)	-	-	19.05
Raya y el último dragón (3D)	-	11.35 i 16.55	-
Otra ronda	20.10	20.10	20.10

CARDEDEU		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous
L'Esbarjo	Entre nosotras	-	-	19.00	-
	Com robar un país	-	-	-	20.00 (El documental del mes)

LA GARRIGA		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns	Dijous
Alhambra	Capità Dent de Sabre i el diamant (...)	16.30	16.30	16.00	-	-
	Mamá María	20.15	18.00	20.00 (VOSE)	16.00	-
	Nomadland	18.00	20.00	-	-	-
	Otra ronda	-	-	17.45	20.00	-
	Els guardians de la nit: tren infinit	-	-	12.00	18.00 (VOSE)	-
	Andrea Chénier (òpera)	-	-	-	-	18.00

GRANOLLERS		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dimarts
Edison	El horizonte	19.00 (VOSE)	19.00	19.00 (VOSE)	-
	Nomadland	-	16.30	16.30 (VOSE)	-
	Zog i els doctors voladors	-	-	12.00	-

GRANOLLERS		De divendres a dijous
Ocine	Una veterinaria en la Borgoña	16.00
	Guardianes de la noche (...) (VOSE)	17.45 / 19.30
	El fotógrafo de Minamata	20.00 / 15.50
	Nadie (Atmos)	16.00, 18.00 i 20.00
	Chaos Walking	15.40, 17.45 i 20.00
	Godzilla vs Kong	15.50, 18.00 i 20.10
	Earwig y la bruja	16.30 i 18.30
	El padre	20.10
	Upss 2 ¿y ahora dónde está Noé?	18.00
	Pequeños detalles	19.45
	Mortal Kombat	15.45, 18.00 i 20.10
	Mamá María	16.00
	Una joven prometedora	18.00 i 20.10
	Tom y Jerry	15.40 i 17.30
	Detectiu Conan: la bala escarlata	16.45
	El señor de los anillos: la comunidad (...) (dj. VOSE)	18.45 (dj. VOSE)
	Guardians de la nit: tren infinit	16.00
	Nomadland	18.15 i 20.15
	Los Croods 2: una nueva era	16.10
	Ruega por nosotros	18.00
	Península	20.00
	Trolls 2: Gira Mundial	15.45
	Otra ronda	17.40 i 19.50

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS

Pau Vidal

1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

HORIZONTALS: 1. Trencant a la carretera cap a problemes socials d'identificació. Un dels EEUU / 2. Uns el troben exacte, altres indiferent. Es deixin endur com banderes / 3. La quinta a força. Espinades de porc, grosses com el doble de l'Astèrix. Unides a l'hora de prestar auxili / 4. És l'únic capaç de generar reflux. Avís que aquest jardí té amo / 5. Glòria només a l'abast de sants i electricistes. No salta el poltre per no quedar-se sense descendència / 6. Extrems del Nottingham. Els de Llinars en fan oli i els altres també / 7. No hi ha cap altre examen que es faci tan ràpid. Cor de campió / 8. Entre Paraguai i el Panamà ha crescut una rosella. Fabricar costelles per mètodes naturals / 9. Amics del Got Buit. Sembla força prudent, però de coure, cou. Zero a la dreta / 10. Orina dissimuladament al jaló d'atracament. Que desvergonyida, s'hi posa de cul! / 11. Líder en audiència. Maça molt útil per servir de cognom. Era (acadèmica) de mala manera / 12. Confereix tot l'ambient a la comèdia. Netejant els sembrats de males herbes (no pas de bergants) / 13. Ensabonades en sec. Antiga barca holandesa desproada a la turca.

VERTICALS: 1. Que el pis no té parets és fet evident. I ara la rosella ha deixat pas al capell / 2. Mort de l'entomòleg. Dolor vertebral molt freqüent entre els mandrosos. I ara mort del xef / 3. Tan blanca que ningú diria que té molt de suburbial. Bosc sense especificar / 4. Les úniques aigües per on navega són les de la rentaplats. Hi van a petar la gent gran de Basilea / 5. En Gil en el seu caos vital. Moviment que no es demostra caminant ans corrent i saltant. Al capdavall / 6. I tot seguit al capdamunt. Planxar directament amb la mà. Música municipal del cap i casal / 7. Estrenyent l'interrogatori al lladre del tornavis. Valls desèrtiques prop del paradís / 8. Tan nociu que comença a ser insalvable. Elevar (però sense predicar amb l'exemple) / 9. Sempre van dins del coet. Sense ell no aguantaríem ni dos dies. Abracen en Bertomeu / 10. Els seus seguidors són incondicionals. Tornar-hi tornar-hi tornar-hi / 11. Tovallola per a un sol membre. Tot i anar coix el trobaràs a la branca / 12. Cuina disfuncional (i és un disseny exclusiu, no n'hi ha cap més). Condemnat a buscar feina a l'estranger.

SUDOKUS

AMIC

Ompli la quadrícula de 9x9 caselles dividides en subquadrícules de 3x3 amb les xifres de l'1 al 9. No s'ha de repetir cap xifra en una mateixa fila, columna o subquadrícula.

Dificultat: mitjana

						4	6	3
				5	8	2	7	
2	3		7	4			5	
		2				5		
6					7			4
7	5	3	2				8	9
	4				3	8		2
	7		4					
	2	6						

Dificultat: difícil

		7	3			4		
	8			7				2
	2	4					9	7
	3						5	
7		1		6			2	
		9			3			8
4				5			8	1
		3			1		4	
2				3	4			9

SOLUCIONS

3	2	6	9	6	2	3	8	7
8	7	9	4	2	5	3	1	6
1	4	5	6	7	3	8	9	2
7	5	3	2	1	4	6	8	9
6	9	8	5	3	7	1	2	4
4	1	2	8	6	9	5	3	7
2	3	1	7	4	6	9	5	8
9	6	4	3	5	8	2	7	1
5	8	7	1	9	2	4	6	3

Dificultat: mitjana

2	1	8	6	3	4	5	7	9
9	5	3	7	8	1	2	4	6
4	7	6	9	5	2	3	8	1
5	6	9	2	4	3	7	1	8
7	4	1	8	6	5	9	2	3
8	3	2	1	9	7	6	5	4
3	2	4	5	1	6	8	9	7
6	8	5	4	7	9	1	3	2
1	9	7	3	2	8	4	6	5

Dificultat: difícil

A	V	L	A	C	S	U	R	C	A	
E	D	I	B	I	R	B	A	N	T	
A	C	O	D	A	R	A	E			
N	O	R	A	I	A	C	S	E	R	
G	B	P	U	E	N	T	O			
P	A	R	A	M	A	X	A	I	A	
B	A	L	I	S	T	I	C	M	P	
N	M	L	L	I	N	A	S	S	A	
A	U	R	E	O	L	A	E	U	G	
F	L	U	X	L	L	A	D	R	U	
A	B	I	G	A	L	S	U	X	I	
I	G	U	A	L	O	N	E	G	I	N
D	E	S	V	I	A	C	I	O	E	U